

[Poulsgaard]

børn låner så meget, om de kolossale udlån. Ja vel, det er der, men har I nogen sinde kontrolleret det udlån, har I nogen sinde spurgt, hvor mange af de bøger der bliver læst? At de slæber stakkevis af bøger med hjem, siger jo intet som helst om, om de læser de bøger. Det er jo så nemt at tage dem med hjem, og de flinke bibliotekarer vil jo så gerne låne så mange bøger ud til dem, så det siger jo intet som helst om læselysten. Men fru Birte Weiss kom da med en meget bemærkelsesværdig udtalelse, som fru Birte Weiss skal have tak for, for den havde hun ret i. Hun sagde, at disse dér kulturkrav jo ikke er folkekrav. Nej, de er ikke folkekrav, men de bliver presset ned over hovedet. Så sagde fru Birte Weiss: når vi har dem, så bruger folk dem. Ja, jeg havde nær sagt: når I sådan plyndrer folk i skat, er det klart, at de vil have lidt for de skattekrone, men der er altså ingen, der sådan set savner dem, bortset fra de såkaldte kulturarbejdere, der simpelt hen skal have en eksistensberettigelse, og så finder man på et eller andet. Tror man, at vi i dette land kan leve af, at der skal være en musikskole i enhver kommune, hvor børn skal have lov til at vælge, om de vil spille blokfløjte eller klaver eller på et elektrisk orgel, eller hvad pokker man kan forestille sig? Skal det også være noget, skatteyderne skal betale?

Det kan vi altså ikke, fru minister. Det skulle egentlig faktisk være sådan, at ingen skulle kunne blive minister i dette land, uden at man havde stået i produktionsapparatet, uden at man vidste, hvor pengene skal komme fra. De tror, at man bare kan love og love og love, og så drætter pengene ned ligesom mammon fra himlen. Den går altså ikke. Vi kan ikke leve af den slags ting.

Jeg vil ikke diskutere mere nu. Min tid er også ved at være udrundet. Men I kan roligt regne med, at fremskridtspartiet ikke vil medvirke til det makværk, der hverken på den ene eller den anden måde fremmer noget.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Det er klart, at man i en debat om børn og kultur må diskutere børns forhold til fjernsyn og radio. Jeg vil gerne indledningsvis gøre det helt klart, at mit indlæg i debatten ikke skal være en opfordring til kulturmi-

nisteren om at sørge for bedre børneradio og bedre børne-TV. Den opgave er vi enige i ligger helt og aldeles i radiorådets regie.

Alligevel vil jeg godt omtale den undersøgelse, der er i »Kulturens Børn«. Den viser, at de børn, der læser meget, også ser meget TV, så vi kan altså ikke gå ud fra, at bøgerne kan få dem væk fra kassen. Måske skal vi heller ikke have som mål at holde dem væk fra fjernsynet. Men jeg synes, når undersøgelsen viser, at det fortrinsvis er gysere og seriefilm, børnene ser, at vi heller ikke behøver at tilskynde dem til at anvende flere timer på TV-kiggeriet.

Det ser ud til, at de danske børns TV-forbrug overhovedet ikke er afhængigt af, om sendetiden er stor eller lille. På den anden side ser det også ud til, at de børn, der har mulighed for at se flere programmer, f.eks. amerikanske og svenske børn, bruger flere timer foran skærmen. Det skal vi måske have in mente, når vi engang skal diskutere, om vi skal have to TV-kanaler. Vi kan også forestille os, at de satellitter, vi på den ene eller den anden måde nok bliver konfronteret med, vil forøge børnenes TV-forbrug.

En af de ting, som man i hvert fald kan sige om børnenes TV-forbrug, er, at der er et stort forbrug af voksenudsendelser. Det hænger måske sammen med, at der er meget lidt for børnene. For de 9-12-årige, står der i rapporten, er der højst et par timer om ugen. Nu hører vi dog fra ministeren, at det ser ud til, at det bliver bedre. Det hævdes i undersøgelseerne, at børnene gennem det store forbrug af voksenudsendelser får stort indblik i de voksnes verden. Hvad er det så for et indblik, de får? Hvis deres forestilling om voksenverdenen skal bygges op over J.R. og John Wayne, må der skaffes alternativer til oplysning om voksenlivet. Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at undersøgelsen viser, at hvis der ofres mere på børneprogrammerne, så de kvalitetsmæssigt kan hamle op med voksenprogrammerne, så ser børnene dem meget gerne.

Derfor må det vigtigste i forholdet til TV være, at der kommer mere børne-TV, og at kvaliteten forbedres. Herunder synes jeg, det er vigtigt at fremhæve, at der skal være flere danske programmer. Der er mange af børnene, der ikke kan læse underteksterne. Alene det gør, at de danske programmer bør have en stor prioritet, men også sammenhængen